

ת"פ 54813/11/16 - מדינת ישראל נגד עמאד אבו מור (עצור בפיקוח) - בעצמו, מחמד אבו סולב (עציר) - לא בעניינו, מהדי אבו עדרה (עציר) - לא בעניינו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 54813-11-16 מדינת ישראל נ' אבו מור(עצור
בפיקוח) ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופטת, סגנית הנשיאה אפרת פינק מדינת ישראל
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד שירלי ברזילי ועו"ד שרית כץ נגד 1. עמאד אבו מור (עצור בפיקוח) - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד מיכל רייכמן ממשרד עו"ד משה שרמן 2. מחמד אבו סולב (עציר) - לא בעניינו 3. מהדי אבו עדרה (עציר) - לא בעניינו
הנאשמים	

גזר דין - לנאשם 1

מבוא

1. נאשמים 1 - 3 הורשעו, לפי הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן, בשלושה אישומים, בעבירות כדלקמן:

באישום הראשון - הורשעו הנאשמים בעבירה של התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ובעבירה של גניבה בצוותא חדא, לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין.

לפי האישום הראשון, ביום 15.11.16, בין השעות 00:00 ל-03:00, עת ישנו בני משפחת קרני בביתם ברחוב הזית 25 במזכרת בתיה, פרצו הנאשמים בצוותא חדא לבית, בכך שנאשם 2 פתח באמצעות חפץ חד את חלון המטבח, נכנס לבית ונטל רכוש, כשהוא מותיר אי סדר והרס. באותה העת, עמד נאשם 3 בסמוך לחלון שממנו נכנס הנאשם, ואילו נאשם 1 המתין ברכב ששימש כרכב מילוט. הנאשמים גנבו מהבית מכשיר טלפון סמסונג גלקסי, 4 כרטיסי אשראי, 500 ₪, 200\$, זלוטי פולני ויורו, וכן תכשיטים;

באישום השני - הורשעו הנאשמים בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 29(ב) לחוק העונשין, ובשתי עבירות של גניבה בצוותא חדא, לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29(ב) לחוק

העונשין.

לפי האישום השני, בהמשך לאישום הראשון, ביום 15.11.16, בשעה 03:00 לערך, עת ישנו בני משפחת הרטמן בביתם ברחוב מוהליבר 8 במזכרת בתיה, ובני משפחת חסין בביתם ברחוב מוהליבר 7, פרצו הנאשמים בצוותא חדא לבתים. הנאשם 3 פתח את ויטרינת הסלון בכוח, ונטל ממשפחת הרטמן ארנק ובו פנקס שיקים, כרטיסי אשראי, 200 ₪, מסמכים אישיים ומפתחות רכב. באותה העת, פתח נאשם 2 בכוח את שמשות חלון פינת האוכל בבית משפחת חסין, ונטל מהבית תיק ובו מסמכים אישיים ו-100 ש"ח. באותה העת המתין נאשם 1 ברכב ששימש רכב מילוט. רק כאשר החלה האזעקה בבית משפחת הרטמן לפעול, עזבו הנאשמים את המקום;

באישום השלישי - הורשעו הנאשמים בעבירה של התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 29(ב) לחוק העונשין, ובעבירה של גניבה בצוותא חדא, לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין.

לפי האישום השלישי, בהמשך לאישום השני, ביום 15.11.16, בשעה 04:00 לערך, פרצו הנאשמים בצוותא חדא לבית משפחת ערמון ברחוב הרימון 15 במזכרת בתיה. הנאשם 3 פתח בכוח באמצעות חפץ חד את חלון המטבח, נכנס לבית ונטל ממנו רכוש, בעוד נאשם 2 עומד בסמוך לחלון המטבח. המתלונן התעורר למשמע רעשים והבחין בנאשם 3, ומייד לאחר מכן עזבו הנאשמים את המקום. הנאשמים נטלו מהבית דרכונים, תיק ובו 2000 ₪, 1,000\$, 200 פאונד ו-350 יורו, וכן מעטפה ובה 1000 ₪. עוד נטלו 2 מחשבים, תכשיטים, 300 זלוטי, 3 כרטיסי אשראי, רישיונות ו-4 פלאפונים.

תסקירים וחוות דעת

2. בעניינו של נאשם 1 הוגשו שלושה תסקירים, הראשון מיום 19.11.17 השני מיום 1.3.18, השלישי מיום 17.6.18.

3. בתסקירו הראשון ציין שירות המבחן, כי הנאשם בן 27, מתקיים מקצבת ביטוח לאומי בשל נכותו ומצפה לילד. הנאשם קטוע יד שמאל ורגל שמאל מאז פציעתו בתאונת דרכים בהיותו בן 6. הנאשם עבר בגיל 14 מעזה לישראל, אולם חלק מבני משפחתו עודם מתגוררים בעזה והוא מתקשה לבקרם. בשל המעבר לישראל, גם לא השלים לימודי קרוא וכתוב. הנאשם דיווח על צריכת אלכוהול וסמים באופן מזדמן. הנאשם תיאר כי ביצע העבירות מתוך רצון להשתייך ובשל השפעה שלילית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם זקוק לטיפול ובהמשך שילב הנאשם בהליך טיפולי. שירות המבחן ציין כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, הגיע בקביעות למפגשים והשקיע מאמצים כדי לשנות דפוסי העבריינים. להמלצת שירות המבחן, בשל מצבו הרפואי, לא ניתן לבחון מאסר בדרך של עבודות שירות או צו שירות לתועלת הציבור. מכאן, המליץ שירות המבחן להאריך המאסר על תנאי, ולהטיל על הנאשם צו מבחן ופיצויים.

בתסקירו השני ציין שירות המבחן כי הנאשם המשיך ליטול חלק בהליך הטיפול, ועודנו זקוק להמשך טיפול במשך כשנה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצוי בתהליך של שינוי חיובי, מתכוון לאבהות ומבקש לשמר הישגי ההליך הטיפולי. לאור האמור, חזר שירות המבחן על המלצתו לסיים ההליך בצו מבחן והארכת המאסר על תנאי.

בתסקירו השלישי הוסיף שירות המבחן, כי הנאשם ממשיך בטיפול פרטני וכן החל בטיפול קבוצתי לדוברי השפה הערבית. לנאשם נולדה בת בכורה, ובמקביל, אביו אושפז בבית חולים בעקבות התקף לב. עם זאת, הנאשם

הקפיד להגיע למסגרות הטיפול. מכאן, חזר שירות המבחן, פעם נוספת, על המלצותיו.

4. כן הוגשה בעניינו של נאשם 1 חוות דעת מיום 23.10.17 מטעם עמותת התחלה חדשה. להתרשמות עורכי חוות הדעת, הנאשם לקח אחריות על המיוחס לו, והביע רצון לשינוי. הנאשם גם דיווח כי נטל חלק בקבוצת טיפול במסגרת הליך המעצר. הנאשם שולב בהליך של טיפול והגיע לכל המפגשים. להערכת עורכי חוות הדעת, הטיפול הפרטני מסייע לנאשם, ובשל קשייו, עונש של מאסר עלול לפגוע בהליך השיקום ולהביאו לחבירה ולניצול על ידי גורמים עבריינים.

5. הממונה על עבודות שירות, בחוות דעתו מיום 27.12.17 מצא את הנאשם כלא כשיר לביצוע עבודות שירות בשל מוגבלותו. בחוות דעת נוספת מיום 29.1.18, הוסיף כי בדק מקומות השמה אפשריים, אולם לא היתה נכונות לקלוט את הנאשם בשל מוגבלותו הפיסית ומשום שאינו יודע קרוא וכתוב.

ראיות לעונש

6. בעניינו של נאשם 1 העיד קרימינולוג מטפל מטעם התחלה חדשה. בעדותו מסר, כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם ההליך הטיפולי והגיע לכל המפגשים בזמן. הנאשם נשלח לאבחון לצורך לימוד קרוא וכתוב. לדבריו, גורמי האחריות, מפחיתים הסיכון לחזרתיות בביצוע העבירות. עצירת השיקום תפגע בהליך השיקומי שבו החל.

טענות הצדדים

7. באת כוח התביעה טענה שכתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים, נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על קניינו ובטחונו האישי של הפרט ועל זכותו לפרטיות ולביטחון. לטענתה, מדובר בעבירות רכוש מהרף הגבוה ביותר, כאשר הפגיעה בחדירה לביתו של אדם ומבצרו פוגעת בתחושת הביטחון של הפרט.

8. עוד טענה באת כוח התביעה, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שקשורות לביצוע העבירות: הנאשמים התפרצו לארבעה בתים; הנאשמים הגיעו לבתים באמצעות רכב, כשנאשם 1 נוהג ברכב ומשמש נהג מילוט בשל מוגבלותו; נאשם 2 נכנס לשניים מהבתים, ואילו נאשם 3 נכנס לשני בתים נוספים, שהם כולם בתים סמוכים; הנאשמים גנבו רכוש עד להפעלת האזעקה שלא הרתיעה אותם; הנאשמים התפרצו לכל הבתים, עת בני הבית ישנים במקום; הנאשמים גנבו רכוש רב; העבירות בוצעו בצוותא חדא, וכל הנאשמים מעורבים בחלקים שווים בביצוע העבירות.

9. לטענת בא כוח התביעה, יש לקבוע מתחם עונש הולם בגין כל אחד מהאישומים. עוד הוסיפה, כי לפי מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות העניין, מתחם העונש ההולם, את העבירות בכל אחד מהאישומים, נע בין מאסר לתקופה של 16 חודשים ובין מאסר לתקופה של 36 חודשים, מאסר על תנאי, קנס ופיצויים.

10. בא כוח התביעה ציינה את הנסיבות הבאות שאינן קשורות לביצוע העבירות: הנאשמים הודו במיוחס להם וחסכו זמן שיפוטי; לחובתו של נאשם 1 עומד עברו הפלילי הכולל עבירה של ניסיון גניבה ושבל"ר, ובגין זאת תלוי ועומד לחובתו מאסר על תנאי חב הפעלה לתקופה של 3 חודשים; לטענתה, המלצות שירות המבחן אינן עולות בקנה אחד עם המפורט בתסקיר, ולא ניתן להסתפק בעונש שאינו

ראוי רק בשל מוגבלותו של הנאשם. יתר על כן, הנאשם לא סיים ההליך השיקומי ומסוכנותו לא נעלמה. מכאן עתרה באת כוח התביעה שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן.

11. מכאן עתרה באת כוח התביעה להטיל על כל אחד מהנאשמים בגין האישום הראשון מאסר לתקופה של 18 חודשים, בגין האישום השני מאסר לתקופה של 30 חודשים ובגין האישום השלישי מאסר לתקופה של 20 חודשים. סך הכל עתרה להטיל על כל אחד מהנאשמים מאסר לתקופה של 56 חודשים, להפעיל המאסר על תנאי, ככל שישנו, ולהטיל על הנאשמים גם קנס ופיצויים.

12. בא כוח הנאשם 1 טען, כי מכלול האישומים מהווים אירוע אחד, לאור מבחן הקשר ההדוק, ומכאן כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד בגין כל העבירות.

13. לטענתו, יש לקחת בחשבון את התיקון המשמעותי בעובדות כתב האישום, כך שיוחס לנאשם 1 נהיגה ברכב המילוט בלבד. כן טען, כי ישנו הבדל מהותי בין תפקידיהם של הנאשמים למרות שהורשעו בביצוע בצוותא של עבירות הרכוש. תפקידו של נאשם 1 התמצה בנהיגה ברכב, ומכאן, כי חלקו של נאשם 1 - ביחס לנאשמים הנוספים - קטן יותר. הנאשמים 2 ו-3 הם שהשפיעו על נאשם 1 להצטרף אליהם.

14. עוד טען בא כוח נאשם 1, כי יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירות: הנאשם צעיר בן 25 וביצע את העבירות בשל נסיבות חייו הקשות. הנאשם נפגע קשה בתאונה והוא קטוע יד ורגל ומצוי במעקב רפואי עד היום; רמת המשכל של הנאשם אינה גבוהה; הנאשם עבר כצעיר מעזה לישראל ואמו עודנה שם; הנאשם אינו יודע קרוא וכתוב ולראשונה הוא החל עתה ללמוד; הנאשם חותן עם צעירה ואשתו עברה מספר הפלות; הנאשם נרתם מיוזמתו להליך של שיקום, עבר הליך משמעותי, ויש סיכוי ממשי שישתקם; הנאשם נאלץ לפנות ל"התחלה חדשה", שהוא מוסד שיקום פרטי, ולשלם מכיסו עבור הטיפול, אך בשל כך שהמדינה לא משקיעה בשיקום ואין די מוסדות שיקום בדרום הארץ. לפיכך, לא ניתן לשלול את מקצועיות חוות הדעת מטעם "התחלה חדשה" ויש לאמץ את המלצת שירות המבחן; הנאשם היה במעצר בית לתקופה של כ-12 חודשים, ללא הפרות, תחילה עם איזוק אלקטרוני, ובחודשים האחרונים ללא איזוק; לחובתו של הנאשם אמנם עומד עברו הפלילי אולם אין מדובר בעבר מכביד.

15. מכאן עתר בא כוח הנאשם 1 להטיל על הנאשם עונש שהוא בתחתית מתחם העונש ההולם, ואף לחרוג ממתחם העונש ההולם, ולאמץ את המלצת שירות המבחן. כן עתר להאריך את המאסר על תנאי התלוי ועומד נגד הנאשם משיקולי שיקום.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

16. כתב האישום עניינו במספר התפרצויות וגניבות שאירעו בלילה אחד וכחלק מתכנית עבריינית אחת. אמנם, קורבנות העבירה שונים מאישום לאישום. עם זאת, לאור מבחן הקשר ההדוק, השותפות של כל הנאשמים, וסמיכות הזמנים, יש לראות במכלול האישומים משום אירוע אחד. יתר על כן, נאשם 1 ביצע מעשה אחד, נהיגה ברכב, המתנה ומילוט, וזאת ביחס לכל מעשי ההתפרצות שביצעו האחרים. מכאן, שיש לקבוע מתחם עונש כולל אחד, שיש בו כדי לבטא את מכלול האישומים והעבירות.

17. כתוצאה מביצוען של עבירות ההתפרצות וגניבת הרכוש, בהן הורשע הנאשם, נפגעו הערכים

החברתיים של הגנה על שלום ובטחון הציבור וכן הגנה על קניינו של הפרט, פרטיותו ושלווה נפשו. התפרצות לביתו של אדם יש בה כדי לגרום לצד הנזק הכלכליים, גם צער, עוגמת נפש, פגיעה בבטחון האישי ובפרטיותם של המתגוררים בבית (ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.08); בש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.10)).

הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף בינוני - גבוה, וזאת לאור מספר ההתפרצויות, נסיבות ביצוע העבירות באישון לילה וכאשר בני הבית ישנים בביתם, והיקף הרכוש שנגנב.

18. בית המשפט העליון קבע, כי מתחם העונש ההולם **עבירה אחת** של התפרצות לבית וגניבה בצוותא, בנסיבות העניין, נע בין מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, שיכול ויבוצע בדרך של עבודות שירות, ובין מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים (ע"פ 370/14 **סלפית נ' מדינת ישראל** (25.8.14)). במקרה אחר, בו הורשע הנאשם **בשתי עבירות** של התפרצות וגניבה, לא מצא בית המשפט העליון מקום להתערב, בערכאה שלישית, במתחם שנע בין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים ובין מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים (רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14)). למדיניות הענישה הכוללת **מספר עבירות** של התפרצות וגניבה מבית מגורים, ראו גם: עפ"ג (מרכז) 67180-01-17 **מדינת ישראל נ' אלטבאך** (13.6.17); עפ"ג (מרכז) 25183-10-16 **סומשצ'וק נ' מדינת ישראל** (1.1.17).

19. הוגשה פסיקה נוספת על ידי באי כוח הנאשמים, שעיקרה בנסיבות מקלות יותר, כמו למשל אירוע התפרצות אחד, עבירות ניסיון בלבד, עבירות רכוש שאינן כוללות התפרצות לבתים, וכיוצא באלו. אין פסיקה זו יכולה לשמש לקביעת מתחם העונש ההולם את נסיבות העניין שלפניי.

20. עוד לקחתי בחשבון את **הנסיבות הבאות הקשורות לביצוע העבירות, תוך אבחנה בין הנאשמים**: הנאשמים הגיעו לבתים באמצעות רכב, בו נהג נאשם 1. נאשם 1 שימש כנהג מילוט בשל מוגבלותו הפיסית ולא נכנס בעצמו לבתים. למעשה, מעשיו של הנאשם התמצו בנהיגה ברכב והמתנה לאחרים, בעת שהם התפרצו לבתים, הלכה למעשה; נאשם 2 נכנס לשניים מהבתים, ואילו נאשם 3 נכנס לשני בתים נוספים, שהם כולם בתים סמוכים; הנאשמים גנבו רכוש עד להפעלת האזעקה שלא הרתיעה אותם; הנאשמים התפרצו לכל הבתים, עת בני הבית ישנים במקום; הנאשמים גנבו רכוש רב.

21. מכאן, כי חלקו של נאשם 1 קטן יותר מחלקם של נאשמים 2 ו-3, ויש לקבוע בעניינו מתחם מקל יותר. בה בעת, אין לומר כי חלקו של נאשם 1 לא היה מהותי. נאשם 1 היה חלק מהתכנית העבריינית, שכללה התפרצות למספר בתים באישון ליל, אלא שתפקידו היה פחות מרכזי מזה של נאשמים 2 ו-3.

22. לאור האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע הנאשם 1 נע בין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים ובין מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים, לצד ענישה נלווית.

העונש ההולם בתוך המתחם והאם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם?

23. לקחתי בחשבון, בעניינו של נאשם 1, את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

לזכותו של הנאשם יש לזקוף את הודאתו במיוחס לו וחיסכון בזמן שיפוטי; הנאשם צעיר בן 25, אשר נפגע קשה בתאונה והוא קטוע יד ורגל. הנאשם מצוי במעקב רפואי עד היום; רמת המשכל של הנאשם אינה גבוהה והוא אינו יודע קרוא וכתוב; מתסקירי שירות המבחן עולה, כי הנאשם נרתם להליך של שיקום, בין היתר במסגרת "התחלה חדשה", שהוא מוסד שיקום פרטי. הנאשם השתתף תחילה בטיפול פרטני בלבד, ולאחר מכן שולב

בטיפול קבוצתי. הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם הליך השיקום, ולהערכת שירות המבחן, יש לסיים ההליך בהטלת צו מבחן והארכת המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו; הנאשם היה במעצר בית לתקופה ממושכת, תחילה באיזוק אלקטרוני, ובחודשים האחרונים ללא איזוק;

לחובתו של הנאשם, עומד עברו הפלילי. עם זאת, מדובר בעבר בלתי מכביד, הכולל עבירה של ניסיון גניבה ועבירה של שבל"ר.

24. נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי מת"פ (רח') 60948-01-14 לתקופה של 3 חודשים. המאסר על תנאי חב הפעלה הואיל והנאשם ביצע מספר עבירות בתיק דנן.

25. אין להתעלם גם מהעונשים המשמעותיים שהוטלו על נאשם 2 ו-3, הכוללות מאסרים לתקופות משמעותיות. עם זאת, עניינו של נאשם 1 שונה בשל הליך השיקום הממושך שעבר, עברו הפלילי המצומצם ובשל נסיבותיו האישיות החריגות.

26. העונש ההולם בתוך המתחם, ואף ברף הנמוך של המתחם, כולל מאסר בפועל ואף לתקופה בלתי מבוטלת. השאלה העיקרית שיש לדון בה, בעניינו של נאשם 1, היא אם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום ובשל מוגבלותו, ולהאריך המאסר על תנאי התלוי ועומד נגד הנאשם.

27. הדילמה אינה פשוטה. עתירת התביעה לשלוח את הנאשם למאסר ממושך אינה עולה בקנה אחד עם ההירתמות של הנאשם להליך הטיפול במשך תקופה ארוכה, למרות הקשיים, והיא עלולה להחזיר את הנאשם לחיים עבריינים. בכך גם יפגע האינטרס הציבורי שבהוצאת הנאשם ממעגל הפשע. עתירה זו סותרת גם את המלצותיו העקביות של שירות המבחן, שפיקח על הליך השיקום של הנאשם משך למעלה משנה. מנגד, עתירת בא כוח הנאשם, כהמלצת שירות המבחן, להאריך המאסר על תנאי ולהטיל על הנאשם צו מבחן בלבד, חורגת באופן ממשי ממתחם העונש ההולם, והיא אינה הולמת את נסיבות העניין.

28. לאור האמור, הגעתי לכלל מסקנה, כי עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות הוא העונש ההולם את הנאשם. המדובר, אמנם, בעונש החורג ממתחם העונש ההולם, ואף בצורה משמעותית, אולם יש בו כדי לבטא את הליך השיקום המוצלח שעבר הנאשם ואת נסיבותיו האישיות הלא פשוטות. יתר על כן, הבחירה באפיק השיקומי, תתרום לא רק לאינטרס האישי של הנאשם, אלא יש בה גם כדי לתרום לאינטרס הציבורי שבשיקום עבריינים ומניעת עבריינות עתידית. יודגש בהקשר זה, כי שירות המבחן הביע חשש כי שליחת הנאשם למאסר בפועל עלולה להובילו לחבירה לגורמים עבריינים.

29. שלחתי את הנאשם לממונה על עבודות שירות, אולם הלה העריך כי הנאשם לא מתאים לביצוע עבודות שירות בשל מוגבלותו ומשום שאינו יודע קרוא וכתוב. הממונה ציין, לאחר שהוריתי לו לעשות כן, כי פעל בניסיון למצוא לנאשם מקום לביצוע עבודות שירות, אולם מקום מתאים לא נמצא. דא עקא, כי לפי חוות דעת הממונה, פנה הלה למקום אחד בלבד.

30. כידוע, חוות דעת הממונה היא בגדר המלצה בלבד ואילו ההחלטה הסופית בדבר העונש הראוי מסורה אך ורק בידי של בית המשפט, לאחר ששקל את המלצת הממונה ונתן לה המשקל הראוי לה (ע"פ 5177/14 זוארץ נ' מדינת ישראל (31.12.14); רע"פ 3667/14 קרדו נ' מדינת ישראל (1.6.14); ע"פ 779/08 מוסלי נ' מדינת ישראל (1.4.09)).

31. הממונה ביסס מסקנתו כי לא ניתן לשלב את הנאשם בעבודות שירות על המוגבלות שממנה סובל

הנאשם והואיל ואינו יודע קרוא וכתוב. עם זאת, מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם עבד בעבודות מזדמנות. גם נסיבות ביצוע העבירות מלמדות, כי הנאשם אינו מוגבל, באופן המונע ממנו עבודה כלשהי, וכי הנאשם מסוגל להתנייד ולהסתדר בכוחות עצמו.

32. מכאן, כי קיים קושי בהערכתו של הממונה כי הנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות שירות אך בשל מוגבלותו. יתר על כן, חוות דעתו של הממונה, כי נאשם אינו כשיר לעבודות שירות רק בשל מוגבלותו יש בה כדי להפלות את הנאשם. כבר עמדתי, לא אחת, על חובתו של הממונה שלא להפלות נאשמים אך בשל מוגבלותם.

33. לעניין זה יפים דברי כבוד השופט אליקים רובינשטיין באמרו:

"... במובן הערכי אין מצבו של אדם עם מוגבלויות צריך לדעתנו להיות שונה לרעה מזה של כל אדם...הרי לא יתכן, כי אדם עם מוגבלויות ייאסר במקום שאחר לא ייאסר" (רע"פ 1/09 **אסרף נ' מדינת ישראל** (17.3.10); ת"פ (מחוזי, חי') 10623-11-16 **מדינת ישראל נ' שטרית** (16.7.17); וראו גם: ישי שרון וטל ענר "תיקון פרק עבודות השירות בחוק העונשין" **הסנגור** 155 (פברואר 2010)).

לא השתכנעתי כי הממונה על עבודות שירות פעל בשקידה ראויה על מנת למצוא לנאשם מקום ראוי לביצוע עבודות שירות, ולמעשה ציין אך מקום אחד שאליו פנה, וגם זאת, רק בעקבות פנייתו של בית המשפט ולאחר שכבר ציין כי הנאשם אינו מתאים לעבודות שירות.

34. מכאן, כי אין להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל אך בשל מוגבלותו, ועונש של מאסר בדרך של עבודות שירות הוא העונש ההולם בנסיבות העניין. לצד זאת, יש להטיל על הנאשם, צו מבחן לתקופה ממושכת, פסילת רשיון בפועל על תנאי, קנס ופיצויים.

35. **לפיכך אני גוזרת על הנאשם 1 את העונשים הבאים:**

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים, שיבוצע בדרך של עבודות שירות. הממונה ישבץ הנאשם בעבודות שירות, לא יאוחר מיום 15.8.18;

מובהר לנאשם כי כל חריגה מהוראות הממונה עלולה להוביל לנשיאת המאסר בפועל.

ב. יופעל המאסר על תנאי מת"פ (רח') 60948-01-14 לתקופה של 3 חודשים, בחופף לעונש המאסר שהופעל, כך שסך הכל יוטל על הנאשם מאסר לתקופה של 6 חודשים בדרך של עבודות שירות;

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע לפי חוק העונשין, למשך 3 שנים מהיום;

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון לפי חוק העונשין, למשך 3 שנים מהיום;

ה. קנס בסכום של 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. את הקנס ישלם הנאשם ב-10 תשלומים שווים, הראשון ביום 1.8.18 והיתרה ב-1 לכל חודש קלנדרי שלאחר מכן;

ו. הנאשם ישלם למתלוננים פיצויים כדלקמן - עדי תביעה מספר 3 ו-5 יחדיו,

פיצויים בסכום של 1,000 ₪; עדת תביעה 1, פיצויים בסכום של 1,000 ₪; עדת תביעה 2, פיצויים בסכום של 1,000 ₪; עדי תביעה 4 ו-6 יחדיו, פיצויים בסכום של 1,000 ₪. את הפיצויים ישלם ב-4 תשלומים שווים, החל מיום 1.8.18 וב-1 לכל חודש קלנדרי שלאחר מכן.

ז. צו מבחן לתקופה של 24 חודשים מהיום;

הנאשם הביע נכונות לבצע את צו המבחן. מובהר בזאת לנאשם כי כל הפרה של צו המבחן עלולה להוביל לביטול גזר הדין וגזירת עונשו של הנאשם מחדש.

ח. פסילת רישיון לתקופה של 3 חודשים מהיום. הנאשם יפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט;

ט. פסילת רישיון על תנאי לתקופה של 3 חודשים, אם בתוך תקופה בת 3 שנים מתום תקופת הפסילה בפועל יבצע עבירה מהסוג בה הורשע.

פרוטוקול הדיון יומצא לממונה על עבודות שירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ח, 25 יוני 2018, במעמד הצדדים.